

UNA CORDA AMB 11 NUSOS

Tots tenim una cuirassa. Tots mostrem coses cap a fora i tenim penes que ens corren per dins. Jo, aquí, davant de tothom, semblo molt segura de mi mateixa. Ara podria dir que ho estic, però fa uns mesos no. Porto des dels 13 anys arrossegant dols per les morts dels éssers més estimats de la meva vida. El meu germà primer. Quatre cosins d'una tieta i tres cosins d'una altra. La meva cunyada, una gran amiga, el meu pare... Si heu fet el recompte, sabreu quants nusos té aquesta corda blanca que avui enterro. Un nus per cada dol. Un lligam infinit amb moltes persones, i amb la teràpia. Vaig conèixer el teatre terapèutic al centre cívic del barri. Tenia una depressió profunda i em sentia ofegada. Jo ho tapava tot. Tapar-ho tot em feia empènyer la vida. Cuidar la mare, fer somriure els de casa, per fer-me forta i fer-los sentir bé. La teràpia gestalt amb la Lydia Brugué em va ajudar a ordenar sentiments, a posar nom a les coses. Aquell dia la teràpia començava amb un objecte a l'atzar tret d'una bossa negra. Em va tocar una corda blanca, com aquesta. Vaig tancar els ulls i vaig mirar enrere, des que era nena petita. Anava fent nusos. Vam anar avançant. Vam arribar als 13 anys i em vaig adonar que no havia fet el dol de la mort del meu germà. Vaig tremolar; no vaig saber què em passava; em vaig desmuntar. I van estar per mi. Des de llavors, fa set anys, la teràpia gestalt i el teatre terapèutic m'han acompanyat i m'han fet superar moltes de les coses que tenia tapades a la meva vida. I m'han destapat a mi. Ara ja soc la Yolanda de veritat. I a teatre puc treure tot el que tinc. I a més, m'ha creat vincles amb gent fantàstica.

Quan la meva mare va entrar en una forta depressió per la mort del meu germà, vaig ser jo la que vaig agafar el rol de cuidar els meus dos germans. Podríem dir que jo he viscut dues maternitats. La dels meus germans i la dels meus fills. Això m'ha fet créixer la passió per cuidar els altres i potser per això vaig fer-me gericultora. Treballar en un centre de dia és una feina espectacular, però estem infravalorades. Qui cuida la cuidadora? A vegades m'enfado amb el món, perquè és injust que ens tractin com ens tracten, perquè nosaltres treballem per amor, però no per amor a l'art. Acompanyem al final de vida a molta gent. Acompanyar en aquests moments és una cosa molt trista però molt gratificant i ens ensenya que la vida és tan bonica que s'ha de viure fins a l'últim minut.